

Адон запали колата и предпазливо, на заден ход, излезе от двора на кооперацията. В малката уличка нямаше движение и тя успя бързо да излезе от нея на една по-голяма улица.

- Та, казваш, тези хора те парализираха с мисъл – подхванах аз темата отново.

- Да – кимна Адон. - Не можех да мръдна, усещах как ме владееят.

- Как те владееят? - не ми стана ясно.

- Да – потвърди Адон. - Бях тяхна собственост.

- Това е малко силничко казано, май, а? - все още недоверчиво се отнесох към думите ѝ.

- Не – не се съгласи Адон. - Точно това беше усещането.

- Тяхна собственост! - извиках аз. - Какви са тези?

- Не знам – отговори Адон. - Ясно разбирах, че не са земни жители. А лицата им не можех да различа. Сякаш нямаха лица...

- Нямаха лица ли? - учудих се аз. - Какви са тези извънземни без лица?

- На вид бяха съвсем като нас – обясни Адон. - Само че лицата им... Ако не липсваха, то поне бяха толкова безлични... Не искам да си спомням за тях!

- А на Нора разказа ли това? - попитах аз.

- Не! - твърдо каза Адон. - Той не бива да научи.

Така ми наредиха. Опитах се да му кажа, но блокирах. Няколко пъти.

- Значи, все още те контролират – предположих аз.

- Не директно – отвърна Адон. - Сякаш са ми инсталирали някаква програма, която да не допуска да кажа на Нора.

- Но на мен го каза – учудих се аз.
- Защото ми наредиха да го направя – обясни Адон.
- Къде е логиката тук? - запитах се аз. - На Нора да не можеш да кажеш, а на мен да можеш? Че нали аз след това мога да му предам думите ти.

- Те са преценили, че няма да го направите – отговори Адон. - Те ми казаха, че ще им помогнете да заловят важни бегълци. Тогава щели да върнат госпожа Хронхра и Дахра.

- Не ми е ясно какви са тези глупости – казах аз.

- Това ми казаха, това предавам – отвърна Адон.

В този момент навлязохме в една улица, където трябваше да намерим място за паркиране. Навсякъде беше заето. Адон излезе от улицата и започна да търси други места, подходящи за паркиране. Обикаляхме десетина минути околните улици, докато най-накрая успяхме да се вмъкнем на едно освобождаващо се място.

- Как живеете в този град? - чудеше се Адон. - Такова движение, няма места за паркиране, колите не могат да се управляват автоматично и дистанционно. Ако имах тази възможност, щяхме да слезем където трябва и да изпратя колата в гаража. След това, когато излезем, да си я повикам.

- Разбираш, че с тези технологии, с които разполагаме, това не е възможно – обясних аз.

- Да – кимна Адон. - Всъщност, някои хора тук разполагат и с по-висши технологии, но те не са общодостъпни.

- Тук? - учудих се аз – Кои хора имаш пред вид?

- Например, тези, при които отиваме – Адон посочи с ръка офиса на детективска кантора 'Звезден прах', пред който се бяхме спрели.

Усетих, че Адон беше права. Не казах повече нищо, а се заизкачвах по стълбите към втория етаж, където беше кантората.

На вратата, на която имаше табелка 'Детективска кантора 'Звезден прах'', имаше и надпис: 'Моля, влизайте без да чукате!'

Ние влязохме и в същия момент се чуха странни електронни сигнали, които явно оповестяваха нашето пристигане. Озовахме се в обширно фоайе, около което имаше няколко врати. Всички те зееха широко отворени. Не се чуваше никакъв шум. Ние обиколихме фоайето и надзърнахме във всяка врата. Канцелариите бяха празни. В последната, в която надзърнахме, видяхме най-последно няколко човека.

- Добър ден! - поздравих аз.

Не получих никакъв отговор.

- Дойдохме при вас, защото имаме нужда от помощта ви.

Пак никаква реакция. Направих знак на Адон да влезем вътре и вече в стаята продължих:

- Майка ми и дъщеря ми бяха отвлечени оня ден.

Никаква реакция. Насочих погледа си към седящия зад средното бюро и продължих:

- Днес получих от вас имейл и реших да се възползвам от помощта ви.

Все още никаква реакция.

- Мога да ви покажа снимките им.

Включих таблета си и намерих снимките на госпожа Хронхра и Дахра. Показах ги на седящия зад средното бюро.

От бюрото до прозореца чух:

- Имената.

- Техните ли? - попитах аз, но не получих отговор. -
Мая Иванова се казва майка ми, а дъщеря ми е Ваня
Иванова. Аз съм господин Иванов.

- Добре – каза монотонно човекът зад бюрото до
прозореца. - Изпрати ми снимките на адреса, от който
получи нашите имейли.

- Окей – казах аз. - Изпратих ги.

Човекът до прозореца потупа таблета си няколко
пъти и каза:

- Добре. Сега да се разберем. Ще ви направим тази
услуга. Трябва да ни дадете пет хиляди евро аванс. Ако има
допълнителни разходи, ще ви информираме.

Погледнах Адон. Тя ми кимна и отвори чантата си.
Извади две пачки и ги остави пред човека зад бюрото до
прозореца. Той освободи едната пачка и я сложи в броячна
машина. После направи същото и с другата пачка. След
това поработи известно време на таблета си и отпечата
нещо на принтера до бюрото си. Взе листа, подписа го,
сложи печат и накрая стана, отиде до едно свободно бюро
до вратата, на което забелязах, че имаше касов апарат.
Издаде касов бон и го прикрепи към отпечатания лист.

- Фактурата – подаде ми го той.

Взех листа и го погледнах. Видях, че наистина е
фактура. Като получател пишеше: Хронан Нора,
Управление на полицията, Хронда, Дохрон!

Не казах нищо. Прибрах фактурата в чантата на
Адон. Тя ме погледна учудено, но аз я хванах под ръка и я
поведох към изхода.

- Ще ви държим в течение, господин Иванов –
обади се човекът от бюрото до прозореца, чието име дори
и не прочетох на фактурата.

Махнах с ръка за поздрав и заслизахме по

стълбите.

- Какво беше това? - попита Адон.
- Фактура за десет хиляди лева – обясних аз.
- Сериозно? - не повярва Адон.
- После ще я разгледаш на спокойствие – казах й аз.
- Ако е фактура, не знам как ще ми свърши работа –

поклати глава Адон.

- На теб не, но на господин Нора, да – успокоих я аз.

- На господин Нора? - изненада се Адон.

- „Хронан Нора, Управление на полицията, Хронда, Дохрон“ - цитирах написаното във фактурата.

Адон се спря и извади от чантата си фактурата.

Гледа я една-две минути и само въздъхна. Върна я в чантата си и продължихме да слизаме по стълбите.

После излязохме на улицата и тръгнахме към колата.

По улицата вървахме бавно. Адон се беше облегла на ръката ми. Усетих как се опитва да диша бавно, но се задъхва.

- Какво ти е? - обезпокоих се аз.

- Нищо... - каза на пресекулки Адон, - не знам... някой пак се опитва да прави нещо с главата ми.

- Опитва се да прави нещо с главата ти? - спрях се аз. - Някой се опитва пак да ти въздейства?

- Да – кимна тя.

Беше пребледняла. Бяхме спрели до едно заведение и аз я поведох към една маса, която беше свободна.

Останалите маси бяха заети. Сложих Адон да седне на един стол, а аз седнах до нея.

Веднага дойде сервитьорката и това ми напомни за Леа, Хронна и Тона. Тръбваше да се обадя на Леа, за да я

държа в течение. Но по-късно.

Поръчах кафе и сок и сервитьорката ни ги донесе почти веднага.

- Сега по-добре ли си? - попитах Адон.

Тя кимна и ме хвана за ръката.

- Няколко години работя в полицията на Хронда, но никога не ме е било толкова страх – почти прошепна на ухото ми тя.

Погледнах я в очите и усетих ужас. Ръката ѝ трепереше.

- Да се обадя ли на Нора? - попитах аз.

Тя само поклати глава няколко пъти и стисна ръката ми по-силно.

- Те са тук – прошепна тя, като почти допираше устни в ухото ми. - Не се озъртай.

Опитах се да запазя спокойствие.

В този момент смартфона ми иззвъня.

- Моля? - обадох се аз.

- Трябва да излезете от заведението. Ще ви чакаме след двайсет метра – чух глух, монотонен и неприятен глас.

- Кой си ти, по дяволите? - викнах аз.

- Спазвай инструкциите и Адон няма да пострада! - нареди ми гласът.

- Що не се... - ядосах се аз и затворих.

След това бързо набрах телефона, който бях дал на Нора.

- Нора, в опасност сме – казах бързо.

- Спокойно – обади се Нора. - Ние сме в същото заведение. Не се обръщай. Мисля, че ги виждам. Четирима са.

- Хей – извиках аз. - Не искам да стреляте!

- Спокойно – каза ми Нора, но вече зад гърба ми. -
Няма да се стреля. Те не използват такива оръжия, каквито
използвате тук. Вашите са доста примитивни.

- А вие? - обърнах се назад.

- Ние изобщо не използваме оръжия – разпери ръце
Нора.

- А имате ли? - не повярвах аз.

- Не – поклати глава той. - Законът ни забранява да
носим оръжие в други измерения.

- Ами сега? - попитах аз.

- Има заден изход – Нора ми посочи зад бара. - Там
е микробусът.

В този момент забелязах четиримата да се разделят.
Двама се затичаха към заведението, а другите двама – да
заобиколят от две посоки. Ние направо прескочихме бара,
прехвърляйки и Адон, като изпосвалихме сума ти и чаши,
които се пръснаха със звънтене по пода. Нора в движение
подаде две едри банкноти на смаяната сервитьорка.
Успяхме да излезем от задния вход и да се метнем в
тръгващия микробус. Адон продължаваше да стиска ръката
ми и цялата трепереше.

- Какви са тези ненормалници, по дяволите? -
извиках аз.

- Сигурно те са отвлекли госпожа Хронхра – каза
задъхано Нора.

